

Înaltpreasfințitul Părinte VARSANUFIE
Arhiepiscopul Râmnicului

BISERICA ȘI ARMATA, ÎMPREUNĂ ÎN ACEEAȘI MISIUNE

Trăim într-o lume în care violența atinge un nivel alarmant, astfel încât fiecare pagină de ziar sau buletin de știri din mass-media vorbește de războaie, ucideri, ostatici, terorism, chiar și pe motive religioase. Cum ne raportăm noi la acestea? Ce ne învață Sfânta Scriptură, Cuvântul lui Dumnezeu, în legătură cu acestea?

Evangelhia Mântuitorului Hristos, mărturisind „Trebuie să ascultăm pe Dumnezeu mai mult decât pe oameni” (*Fapte* V, 29) nu îndreptățește sub niciun chip războiul – neexistând astfel, „războaie drepte” – acesta purtând întotdeauna o anumită notă de nedreptate¹.

Folosirea violenței nu este în duhul Evangheliei. Creștinul nu recurge la violență, nu răsplătește răul cu răul, ba mai mult, acesta trebuie să-și iubească vrășmașul: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc” (*Matei* V, 44). Iubirea vrăjmașilor, a celor ce ne aduc nedreptate, nu este un deziderat al creștinilor, ci o poruncă a lui Dumnezeu, pe care suntem datori să o împlinim. Cu toate acestea vedem în cursul istoriei, că încă de la începuturile ei, Biserica a fost alături de Armată, înălțând înaintea lui Dumnezeu rugăciuni pentru aceasta, binecuvântând ostașii care se înrolează în armată și merg la război, sfințind steagurile de luptă etc. În învățătura Bisericii, războiul este un fapt cu totul irațional, care nu are absolut nicio rațiune dumnezeiască și, astfel, pacea devine ca singură opțiune de supraviețuire spre dobândirea Împărăției lui Dumnezeu: „Trăiți între voi în bună pace” (*I Tesaloniceni* V, 13). Cu toate acestea, Biserica este conștientă că în lume domnește nedreptatea, iar războiul devine uneori singura posibilitate de a evita un mare rău². Creștinul acceptă să fie nedreptățit ca persoană, dar nu poate sta impasibil, când aproapele lui este nedreptățit. Astfel, ca măsură extremă războiul de apărare a țării poate ar putea fi înțeles, într-o anumită măsură, dar războiul de cotropire și așa numitul „război preventiv” nu poate fi înțeles, în lumina Evangheliei. Pacea între oameni este singura care aduce soluții cu adevărat viabile într-o societate în care vorbim de drepturile omului, ale persoanei.

Biserica întotdeauna a susținut Armata, considerând, pe drept cuvânt, că aceasta nu face altceva decât să protejeze

oamenii de nedreptăți și asupriți. Altfel spus, Armata protejează membrii Bisericii, dar și Biserica se roagă pentru cei din Armată. Biserica se ocupă de ocrotirea spirituală a credincioșilor, iar armata vine și dublează această misiune, ocrotindu-i în chip material pe aceștia, purtându-le de grijă, ca ei să aibă siguranța existenței lor în această lume. Biserica și Armata au ca scop

comun creșterea morală, duhovnicească a oamenilor, pentru că pe măsura creșterii acestora în viața duhovnicească, ei vor deveni și apărători tot mai vii ai țării lor, ai neamului din care fac parte și ai valorilor naționale.

Anul 2016, fiind declarat de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române ca *Anul omagial al educației religioase a tineretului creștin ortodox și Anul comemorativ al Sfântului Ierarh Martir Antim Ivireanul și al tipografilor bisericești* vine să încurajeze intensificarea colaborării Bisericii cu instituțiile statului, mai ales Armata, spre creșterea copiilor noștri spre dobândirea Împărăției lui Dumnezeu, spre creșterea acestora ca cetățeni de nădejde ai Neamului nostru românesc, care înțeleg să apere valorile tradiționale ale românilor, atât de mult atacate în ultimii ani. Educație nu înseamnă doar creșterea lor în plan intelectual, ci și moral, iar pentru aceasta, pentru

creșterea copiilor noștri în Adevăr, Credință și Dreptate, toți suntem chemați să ne conjugăm forțele.

Armata vine și sprijină misiunea Bisericii și concret prin tipărituri, revista aceasta fiind dovada cea mai clară și vie, că și în plan cultural, prin tipărituri, Biserica și Armata acționează sinergic, dorind ca tinerii de astăzi să aprofundeze în trăire tot mai mult valorile Neamului românesc.

Îi binecuvântăm pe toți ostenitorii acestei tipărituri, revista *Misiunea*, cât și pe toți cei ce împreună lucrează la *Centrul de Cercetare a Conlucrării Bisericii Ortodoxe cu Armata României „General Paul Teodorescu”,* de la Mănăstirea „Dintr-un Lemn”, activitate care se arată a fi o continuitate în plan cultural, funcționând cu succes de ani buni și având rezultate impresionante. Ne rugăm Milostivului Dumnezeu și Preacuratei Maicii Sale să ne întărească pe toți în această misiune, toți fiind chemați la lucrarea de zidire a Cuvântului lui Dumnezeu în inima omului, *căutând cu atât mai mult să facem temeinică chemarea noastră* (*I Petru* I, 10).

NOTĂ

1 Georgios Mantsaridis, *Morala creștină*, vol. II, traducere de Cornel Constantin Coman, Editura Bizantină, București, 2006, pp. 376-377.

2 Ibidem, p. 378.